

Kan vi skylde på månen?

Mona Gjessing

ANMELDELSE

Bad Moon Rising 5

Kollektivutstilling
Unge Kunstneres Samfund
Installasjon, video, animasjon, skulptur,
lydinntallasjon
Står til 16. mai

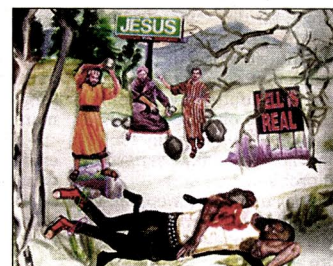
Utstillingstittelen **Bad Moon Rising** er lånt fra bandet Sonic Youth. Den mørke stemmen til en av bandets medlemmer, Lee Ranaldo, strømmer varmt og tungt ut av en høyttaler på gårdsplassen foran inngangsdøra til UKS: «*mindfuck on the teevee, says*

you're a jackass, sitting finger-to-button» (utdrag fra «Angels» i lydverket «Dirty Windows»).

Rett innenfor døra slår en voldsom støy mot meg, og jeg står lenge og gasser meg i spektakkelet som ledsager animasjonen «Myth Labs». Kunstner Martha Colburn har lyktes i å finne et optimalt lydbilde til sine frenetiske bildestrømmer: vill trommeimprovisasjon, en intens, syngende sag, en fiolin, elektrisk gitar på maks volum, og NON STOP. Og bildene: en rask sveip over den kristne skapelsesmyten, fortellingen om Noahs ark, misjoneringen overfor indianerne som gjør motstand, jorda i bevegelse, skyer som driver over himmelen i full fart, rasende mennesker, narkomane i

fleng, Luther med øyne som triller rundt i skallen på han, Luther som narkoman, barn som mishandles, steintavler som knuses i to, en svart mann som doper seg, plakater med slagordene «Hell is real» og «Jesus» og, phuu: utklippede menneske- og dyrefigurer i vill fart, framover, framover, tilsynelatende fullstendig uten kontroll.

Colburn har et godt tak på sitt eget materiale, og demonstrerer dessuten solide håndverksmessige ferdigheter. «Myth Labs» er et uttrykkssterkt, indirekte oppgjør med amfetaminbruk, men animasjonen rommer også en sterk kritikk av kristendommen og deler av den vestlige kulturen. Et fellestrekk for arbeidene som vises i Bad Moon Rising er at det formelig

MARTHA COLBURN:
«Myth Labs», 2008

ryker av dem. Det er de destruktive og rasende følelsene som er gjort til gjenstand for undersøkelse i den stedsspesifikke utstillingen.

Enkelte arbeider har et sosiopolitisk tilsnitt, mens andre arbeider først og fremst ser ut til å springe ut av et personlig, voldsomt og ikke fullt ut

begripelig raseri; raseriet, slik det arter seg i sin første, innvendig, fortærende fase. Dette raseriet – hvor det nå enn måtte komme fra: fra månefasenes innvirkning eller ens eget, indre sydende gjørmehav – er gjenkjennelig, og jeg fryder meg over å betrakte eggknusingen (Sanna Schram: «The House»), ildspåsettelsen, flasken som denges hardt i hodet på en tilfeldig forbigående, den ufokuserte, idiotiske, insisterende hornspillingen (Steinar Haga Kristensen: «Trumpet») og så videre og så videre. Helvete er kanskje ikke de andre, slik Sartre hevder gjennom en av hovedfigurene i skuespillet «For lukkede dører», men kanskje først og fremst en selv. Takk, eller hva jeg skal si, for påminnelsen.

kunst@klassekampen.no

MARTHA COLBURN:
«Myth Labs», 2008

